

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9362/2022
10.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Ирене Вуковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из..., коју заступа Зоран Савић адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд, кога заступа Обрен Поповац, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 735/22 од 22.03.2022. године, на седници одржаној 10.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 735/22 од 22.03.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 735/22 од 22.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 4851/16 од 27.12.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор туженог о ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари (став први изреке), утврђено је да је ништав споразум парничних странака о накнади за експроприсано земљиште број 465-1267/11-07 од 31.12.2012. године (став други изреке) и обавезан тужени да исплати тужилици 367.200,00 динара на име разлике између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште по означеном споразуму, са законском затезном каматом од пресуђења 27.12.2021. године до исплате (став трећи изреке) и 196.788,00 динара на име трошкова парничног поступка са законском затезном каматом од извршности до исплате (став четврти изреке).

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 735/22 од 22.03.2022. године одбијена је жалба туженог и потврђена означена првостепена пресуда у ставовима првом, другом, усвајајућем делу става трећег и четвртим изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23) да би се о ревизији одлучивало као о изузетно дозвољеној.

Побијаном правноснажном пресудом утврђено је да ништав споразум парничних странака о накнади за експроприсано пољопривредно земљиште и обавезан је тужени да исплати тужиљи разлику од износа накнаде исплаћене за експроприсано земљиште као за пољопривредно до износа припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште, у тржишној вредности утврђеној на основу налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке. Ово због тога што је предметно земљиште у време експропријације и закључења предметног споразума о висини накнаде већ имало статус градског грађевинског земљишта у трећој и четвртој зони, према важећем Генералном урбанистичком плану града Враћа (који је усвојен 24.12.2009. године и објављен у „Службеном гласнику Града Враћа“, број 7/2010), иако се у катастру непокретности водило као пољопривредно земљиште, а експроприсано је ради изградње деонице пута Е75 Београд – Ниш – Граница са Републиком Македонијом.

Одлука, којом је разрешен спорни правни однос настао тиме што је планским документом извршена промена намене из пољопривредног у грађевинско земљиште, која није била евидентирана у катастру непокретности приликом експропријације земљишта, и којом је приликом одређивања висине накнаде примењен став да суд није везан искључиво проценом Пореске управе, већ је висина накнаде одређена применом критеријума који је судски вештак узео у обзир приликом одређивања тржишне вредности експроприсане непокретности, не одступа од правних схватања израженог у судским одлукама овог и Уставног суда. Одлуке овог и другостепених судова на које ревидент указује у својој ревизији нису од утицаја на другачије одлучивање, јер одлука у споровима са оваквим тужбеним зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 13.12.2016. године, а вредност предмета спора је 367.200,00 динара и очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, због чега ревизија није дозвољена.

С обзиром на изложено, одлучено је као у другом ставу изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**